

[Arbejds- og socialministeren.]

nomisk ringere rammer end dem, det foreliggende lovforslag vil give? Jeg giver ikke meget for, at man i al almindelighed står og peger os andre ud som personer, der ikke har social forståelse, ikke forstår, hvad tiden kræver på disse områder. Nej, jeg vil gerne tale konkret om disse ting. Det har været nødvendigt for mig i de få måneder, jeg har beskæftiget mig med disse sager, i den stol, hvor det ærede medlem før sad, at tage mange ting op til overvejelse. Jeg har altså nu taget skolebespisningen op til undersøgelse, og jeg har fremsat et lovforslag, som socialt og økonomisk mere end dækker det, det ærede medlems hjemstavnskommune hidtil har brugt på dette område. Jeg skal ikke nægte, at mange andre overvejelser har jeg begrundeligvis haft. Når jeg hører, at en højt anset kommune giver bolden op på dette område, når jeg i en overskrift i en avis læser: Aalborg giver op overfor de store udgifter til børneinstitutioner — må det så ikke bringe mig til visse overvejelser? Gamle erfarne kommunalmænd, der i årevis har beskæftiget sig med disse ting — folk, der hører til samme parti som det ærede medlem, der her står og angriber mig —, sidder ude omkring, hvor pengene skal skaffes, og, hvor den enkelte er med til at se på udgifterne, praktiserer ordningen således, som jeg her har beskrevet, og i den ånd, jeg har nævnt. Der er ingen grund til at komme så højt op. Jeg vil gerne drøfte disse sociale problemer med min forgænger i embedet, min stærke kritiker i dag, og jeg vil understrege, at min, mit partis og regeringens indstilling overfor de sociale problemer selvfølgelig er lige så varm som det ærede medlems og det ærede medlems partis.

Det ærede medlem peger på, at det må være på grund af midlertidigheden, at en række socialdemokratisk styrede kommuner ikke har løst spørgsmålet således, som det var ønskeligt, at det skulle løses. Det tror jeg ikke. Jeg har haft min gang i købstadkommunerne i en lang årrække, jeg kender hundredvis af dem, der har ansvaret i kommuner, hvor det ærede medlems parti er ledende, og jeg kan berette, at de synspunkter, jeg gennem lovforslaget har forsøgt at give udtryk for, er synspunkter, som deles langt ind i disse kommunalmænds rækker.

Jeg vil gerne, da jeg har ønsket at svare det ærede medlem hr. Strøm med disse ord, tilsidst give udtryk for, at jeg håber, at mange af de synspunkter, jeg har forsøgt at nedlægge i det foreliggende lovforslag, må kunne tages op til en positiv drøftelse

i det udvalg, jeg forstår vil blive nedsat, og jeg skal da foreløbig indskrænke mig til disse bemærkninger.

Inger Merete Nordentoft: De tal, som det højtærede socialminister har forelagt, viser, at det væsentligst er i hovedstadskommunerne, skolebespisningen er blevet gennemført. Jeg hører selv til de københavnske lærere, der har gennemlevet skolebespisningens udvikling. Jeg husker den tid, da jeg som ung lærerinde kom til Valby skole, og da skolens kælder vintermånederne igennem lugtede ilde af kål og andre sammenkogte retter, som egentlig ikke egner sig for børnemaver; dér gik de fattige børn ned i deres træsko og deres dårlige beklædning og fik tilfredsstillet deres sult. Jeg har været med lige fra dengang indtil i dag, da jeg som leder af en af byens store skoler med 1700 børn hver dag ser 1400 børn tage del i skolebespisningen, ikke fordi jeg har agiteret særlig derfor, men fordi forældrene, der meget vel er sig deres ansvar overfor deres børn bevidst, har gjort sig klart, at det er mere praktisk og også samfundsøkonomisk mere hensigtsmæssigt, at skolen løser denne opgave. Det er muligt herigennem på en bedre måde, end det kan gøres i hjemmene, at give børnene den kost, som nutidens kostekspertter siger er den rigtige for børn i de aldersklasser, der er tale om. Disse forældre har ikke gjort det, fordi de har følt, at de var nødt til at tage imod noget af det offentlige, som de ikke selv evnede at skaffe børnene, men de har gjort det i sikker fortrosthed til, at de er med til at opretholde vort samfund, er med til at skabe det nutidige samfund, er med til gennem deres skatter at betale for denne skolebespisning og med til på denne måde her i byen at tilvejebringe en fornuftig, effektiv skolebespisning. Denne skolebespisning er man nu ved at torpedere, for hvis dette lovforslag gennemføres, torpederer man i virkeligheden den københavnske skolebespisning. Ifølge § 1, stk. 1, kan bespisningen maksimalt gennemføres i 5 måneder, nemlig månederne fra november til marts. De øvrige måneder kan kommunerne ikke gennemføre bespisningen.

Se, skolebespisningen kræver i den form, den i øjeblikket har i København, et veluddannet personale, som med interesse, kyndighed og forståelse går op i denne opgave. Et sådant personale har den københavnske skolebespisning fået i løbet af disse år. Ude ved min skole er kun to af dette personale fast ansat, de øvrige er løst ansat, men disse sidste er kvinder, som i mange tilfælde har